

ID: 118397

Náklady řízení

Aplikoval-li odvolací soud při určení tarifní hodnoty § 9 odst. 1 advokátního tarifu, aniž by pro to byly splněny zákonné předpoklady, nerespektoval příslušnou právní úpravu a porušil ústavně zaručené právo stěžovatelky na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu vlastnictví (čl. 11 odst. 1 Listiny).

Má-li odvolací soud na otázku náhrady nákladů řízení jiný náhled než soud nalézací, aniž by se přitom skutkové okolnosti relevantně změnily, je povinen vytvořit pro účastníky procesní prostor, aby se mohli k dané otázce vyjádřit a uplatnit námítky a argumenty, které mohou rozhodnutí odvolacího soudu ovlivnit a s nimiž se odvolací soud musí ve svém rozhodnutí vypořádat; nedostojí-li tomuto požadavku, poruší účastníkovu ústavně zaručená práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 277/24 ze dne 7.5.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti obchodní korporace MR IMPEX s. r. o., sídlem K., zastoupené JUDr. V.L., advokátem, sídlem K., proti výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2023, č. j. 18 Co 231/2023-236, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 11. 2023, č. j. 18 Co 231/2023-240, za účasti Krajského soudu v Plzni jako účastníka řízení, tak, že krajský soud v Plzni výroky II. a III. rozsudku ze dne 8. 11. 2023, č. j. 18 Co 231/2023-236, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 11. 2023, č. j. 18 Co 231/2023-240, porušil právo stěžovatelky na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 a právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s právem vyjádřit se ke všem prováděným důkazům podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tyto výroky se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Argumentace stěžovatelky

1. Ústavní stížností se stěžovatelka domáhá zrušení nákladových výroků II. a III. v záhlaví uvedeného rozsudku (ve znění opravného usnesení) Krajského soudu v Plzni (dále též krajský nebo odvolací soud) a namítá, že jím byla porušena její ústavně zaručená práva podle čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ("Listina").

2. K porušení těchto práv mělo dojít tím, že odvolací soud při stanovení náhrady nákladů řízení (o vyklizení nemovitostí) vycházel z tarifní hodnoty 10 000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., advokátního tarifu ("advokátní tarif"). Cenu uvedených nemovitostí přitom nebylo možné zjistit "pouze s nepoměrnými obtížemi", jak toto ustanovení předpokládá. Mohla být spolehlivě zjištěna z kupní smlouvy uzavřené mezi insolvenčním správcem, jako prodávajícím, a navrhovatelem jako kupujícím v rámci zpeněžení majetkové podstaty dlužníků. Tato kupní cena činila částku 2 000 000 Kč. Krajský soud v Plzni měl tedy vycházet za účelem stanovení výše náhrady nákladů řízení z tarifní hodnoty ve výši 2 000 000 Kč a aplikovat ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu, nikoliv vycházet z tarifní hodnoty 10 000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 1 advokátního tarifu.

3. Naznačený postup podle stěžovatelky vykazuje znaky libovůle a odvolací soud jím - bez řádného odůvodnění - extrémně vykročil z pravidel upravujících náhrady nákladů řízení.

II. Průběh řízení před obecnými soudy

4. K posouzení věci si Ústavní soud vyžádal spis Okresního soudu v Tachově sp. zn. 19 C 134/2022, z jehož obsahu zjistil následující.

5. Stěžovatelka se domáhala u Okresního soudu v Tachově žalobou uložení povinnosti žalovaným (vedlejšími účastníky J. Kastnerovi a M. Kastnerové - ti se však svého postavení vedlejších účastníků vzdali; srov. níže) vyklidit v žalobě vymezené nemovitosti. Okresní soud stěžovatelčině žalobě rozsudkem ze dne 13. 7. 2023, č. j. 19 C 134/2022-202, vyhověl a zároveň rozhodl, že vedlejší účastníci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 103 492 Kč (výrok II.). Při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení okresní soud vycházel při stanovení tarifní hodnoty z ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Vyšel přitom z kupní ceny uvedených nemovitostí, která činila při prodeji uvedených nemovitostí navrhovateli v rámci předcházejících insolvenčních řízení 2 000 000 Kč.

6. Na základě odvolání žalovaných Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem (ve znění opravného usnesení ze dne 16. 11. 2023, č. j. 18 Co 231/2023-240) rozhodl tak, že ve věci samé rozsudek okresního soudu potvrdil (výrok I.). Výrok II. rozsudku okresního soudu však změnil tak, že žalovaným uložil povinnost nahradit stěžovatelce náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 17 892 Kč (napadený výrok II. ve znění opravného usnesení). Zároveň rozhodl, že žalovaní jsou povinni nahradit stěžovatelce náklady odvolacího řízení ve výši 4 572 Kč (napadený výrok III.).

7. Ve vztahu k oběma napadeným výrokům o náhradě nákladu řízení krajský soud konstatoval, že podle jeho názoru by bylo hodnotu věci (předmětných nemovitostí) možno zjistit jen s nepoměrnými obtížemi. Pokud okresní soud vycházel ze zprávy insolvenčního správce o průběhu prodeje (kupní cena nemovitostí složená na účet majetkové podstaty ve výši 2 000 000 Kč), jedná se informaci starou 6 let, kdy v současné době může být cena nemovitostí diametrálně odlišná. Proto při stanovení výše odměny za jeden úkon právní služby vycházel z § 9 odst. 1 advokátního tarifu (tarifní hodnota 10 000 Kč), podle něhož odměna činí 1 500 Kč (§ 7 bod 4).

III. Předpoklady řízení před Ústavním soudem

8. Ústavní stížnost byla oprávněnou osobou podána včas [§ 72 odst. 3 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu ("zákon o Ústavním soudu")] a není nepřípustná ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu; stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný.

IV. Průběh řízení před Ústavním soudem

9. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyzval účastníka řízení a vedlejší účastníky řízení, aby se k ústavní stížnosti vyjádřili.

10. Krajský soud v Plzni ve svém vyjádření pouze uvedl, že dospěl k závěru, že je na místě rozhodnutí o nákladech řízení uvedeným způsobem změnit (jak učinil), nikoliv jako nepřezkoumatelné zrušit a věc v tomto rozsahu vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Na svém rozhodnutí trvá.

11. Ústavní soud vyjádření krajského soudu stěžovatelce k vyjádření nezasílal, neboť toto vyjádření neobsahuje žádný argument, k němuž by se bylo možno vyjádřit.

12. Ústavní soud rovněž zaslal ústavní stížnost k vyjádření žalovaným (v původním řízení), neboť jim náleželo postavení vedlejších účastníků (§ 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu). Jelikož se však k ústavní stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřili, má Ústavní soud za to, že se ve smyslu poučení obsaženého ve výzvě k vyjádření svého postavení vedlejších účastníků vzdali.

13. Ústavní soud nenařizoval ústní jednání ve věci, neboť dospěl k závěru, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

V. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

14. Z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že samotný "spor" o náhradu nákladů řízení, i když může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, zpravidla nedosahuje intenzity způsobilé porušením jejich základní práva a svobody [srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 303/02 ze dne 5. 8. 2002 (U 25/27 SbNU 307)]; všechna rozhodnutí jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>]. Rozhodování o nákladech řízení je však na druhou stranu integrální součástí řízení jako celku, takže i při něm je nezbytné dbát ústavně zaručených práv účastníků [srov. např. nálezy sp. zn. II. ÚS 2570/10 ze dne 28. 5. 2013 (N 95/69 SbNU 457)].

15. V projednávané věci jde o situaci, která je ve všech podstatných rysech srovnatelná s věcí, kterou řešil Ústavní soud v řízení vedeném pod sp. zn. I. ÚS 1750/23 (nálezy sp. zn. I. ÚS 1750/23 ze dne 7. 11. 2023). Ústavní soud citovaným nálezem rozhodl, že odvolací soud porušil základní práva stěžovatelky tím, že vyšel z tarifní hodnoty 10 000 Kč podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu (neboť prý údajně šlo hodnotu věci určit pouze s nepoměrnými obtížemi). I v této věci přitom existovala kupní smlouva, na jejímž základě bylo možno hodnotu věci určit. S ohledem na podobnost (resp. téměř totožnost) obou případů se Ústavní soud o nosné důvody tohoto nálezu opírá a aplikuje je i na nyní projednávanou věc.

16. V nyní posuzované věci okresní soud zcela zjevně (byť zdroj v odůvodnění rozsudku necitoval) stanovil hodnotu věci jako kupní cenu nemovitostí, za kterou je stěžovatelka nabyta zhruba čtyři a půl roku před zahájením řízení (srov. zprávu insolvenčního správce ze dne 7. 12. 2017 o průběhu prodeje předmětných nemovitostí na č. l. 119 vyžádaného spisu). Tuto zprávu stěžovatelka okresnímu soudu zaslala jako přílohu k vyčíslení nákladů řízení (č. l. 118).

17. Odvolací soud přitom - aniž by stěžovatelce vytvořil procesní prostor bránit se proti jeho závěrům - konstatoval, že v dané věci šlo hodnotu věci určit pouze s nepoměrnými obtížemi, a proto bylo nutno vyjít z tarifní hodnoty 10 000 Kč podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu.

18. Ústavní soud dospěl k závěru, že odvolací soud v první řadě porušil právo stěžovatelky na soudní ochranu a její právo na ochranu vlastnictví, nestanovil-li hodnotu předmětu sporu podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Dále pak porušil právo stěžovatelky na soudní ochranu ve spojení s jejím právem vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, protože jí neposkytl procesní prostor k vyjádření a případnému doplnění svých tvrzení a důkazních návrhů, dospěl-li na rozdíl od nalézacího soudu k závěru, že kupní cena nereflektuje hodnotu věci, a jeho rozhodnutí je tedy překvapivé a vydané v rozporu s pravidly spravedlivého procesu.

V. a) Určení hodnoty věci penězi ocenitelné a pojem "nepoměrných obtíží"

19. Ústavní soud v zásadě nehodnotí správnost či nesprávnost výroku o náhradě nákladů řízení. Přesto v minulosti opakovaně shledal porušení ústavně zaručených práv jednotlivce na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a na ochranu vlastnictví (čl. 11 odst. 1 Listiny), nerespektoval-li obecný soud kogentní ustanovení podzákonného předpisu upravující výši náhrady nákladů soudního řízení [srov. např. nálezy sp. zn. II. ÚS 538/10 ze dne 24. 3. 2011 (N 54/60 SbNU 671), nálezy sp. zn. II. ÚS 2864/12 ze dne 3. 9. 2013 (N 157/70 SbNU 453) či nálezy sp. zn. IV. ÚS 2378/20 ze dne 16. 2. 2021 (N 33/104 SbNU 367)].

20. Ze systematiky advokátního tarifu i dikce jeho jednotlivých ustanovení totiž vyplývá, že § 9 odst. 1 advokátního tarifu (podle něhož se za tarifní hodnotu považuje částka 10 000 Kč, nelze-li hodnotu

věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi a není-li v advokátním tarifu stanoveno jinak) je "zbytkové" ustanovení, které se pro výpočet odměny použije v ostatních případech, kdy předmět právní pomoci není možno podřadit pod jiné ustanovení tohoto předpisu. Je-li však předmětem řízení věc penězi ocenitelná, je třeba pro výpočet odměny použít primárně § 8 odst. 1 advokátního tarifu (podle něhož se za tarifní hodnotu považuje výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká), nikoliv § 9 odst. 1 advokátního tarifu (srov. zejm. nálezn. sp. zn. IV. ÚS 2108/21 ze dne 8. 2. 2022, bod 22).

21. V nálezn. sp. zn. IV. ÚS 2688/15 Ústavní soud vyložil, že "pojem ‚nepoměrné obtíže‘ ve smyslu § 9 odst. 1 advokátního tarifu implicitně předpokládá proporcionální poměrování mezi úsilím vynaloženým na zjištění hodnoty předmětu sporu a významem, který takové zjištění pro průběh sporu má. Jinými slovy, čím větší je disproporce mezi odměnou určenou podle § 8 advokátního tarifu ve srovnání s odměnou podle § 9 téhož předpisu, tím spíše lze tolerovat jisté časové a finanční náklady vynaložené na ocenění předmětu sporu" (bod 22 citovaného nálezn.). V tomtéž nálezn. dále konstatoval, že "znalecký posudek představuje v tomto směru nepochybně nejpřesnější způsob stanovení hodnoty předmětu sporu, nejedná se však o způsob jediný. Soud může, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, vycházet i z jiných důkazů, shledá-li je hodnověrnými [...] Obecným soudům nic nebrání ani v tom, aby případně na základě vlastní úvahy údaj uváděný účastníkem dále korigovaly" (bod 24 citovaného nálezn.; srov. též nálezn. sp. zn. I. ÚS 3281/22 ze dne 8. 3. 2023).

22. Stanovení hodnoty věci pro účely výpočtu náhrady nákladů řízení je otázkou skutkovou, při níž soud má vycházet ze všeho, co v řízení vyšlo najevo, tedy i z obsahu spisu, ze shodných tvrzení účastníků řízení i z dalších důkazů, které předloží strany sporu. Jelikož soud rozhoduje o náhradě nákladů řízení z úřední povinnosti (§ 151 odst. 1 o. s. ř.), může při splnění předpokladů § 120 odst. 2 o. s. ř. za účelem zjištění ceny věci provést i nenavržené důkazy (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1176/2015 ze dne 8. 9. 2015).

23. V nyní posuzované věci stěžovatelka i prodejce (insolvenční správce) zjevně vyjádřili, že nemovitosti pro ně na konci roku měly hodnotu 2 000 000 Kč. Jak ostatně vyplývá ze zprávy insolvenčního správce, stejnou kupní cenu nabízel i jiný zájemce. Ten navíc posléze proti tomu, že nemovitosti byly prodány někomu jinému, brojil (a nezdá se tedy, že by šlo o cenu nadhodnocenou).

24. Odvolací soud proti tomuto logickému závěru žádný smysluplný argument nepředkládá. Jediný náznak argumentu spočívá v tvrzení, že jelikož od složení kupní ceny uplynulo "šest let" (v době řízení před soudem prvního stupně šlo o zhruba čtyři a půl roku), "v současné době může být cena nemovitostí diametrálně odlišná". Takový argument však je bez dalšího neakceptovatelný a skutečně jej lze označit za projev libovůle, jak v ústavní stížnosti činí stěžovatelka. Nelze samozřejmě vyloučit, že ke změně ceny nemovitostí mohlo dojít - jakkoliv nemovitosti nejsou obecně věcmi podléhajícími rychlé změně a mezi lety 2017 a 2022 (2023) nebylo možné pozorovat obecný trend pádu cen nemovitostí. V takovém případě však měl odvolací soud stěžovatelce vytvořit procesní prostor se k takovým úvahám vyjádřit a popř. provést k věci další dokazování (srov. podrobněji níže).

25. Obdobně v nálezn. sp. zn. I. ÚS 3905/19 ze dne 5. 10. 2021 Ústavní soud uzavřel, že tarifní hodnotou sporu o náhradní plnění dodáním věci bez vad (sporu o nepeněžité plnění) plynoucího z kupní smlouvy je zpravidla cena těchto věcí v ní uvedená; tento závěr se tím spíše uplatní ve sporu o vyklizení nemovité věci, v němž je za tarifní hodnotu třeba považovat hodnotu věci (předmětu řízení) - v tomto případě nemovitostí. Nepovažoval-li proto odvolací soud kupní cenu za dostatečně věrohodný údaj o hodnotě věci, nic mu nebránilo svou odůvodněnou úvahou nebo dalším dokazováním tuto částku dále korigovat. K právu vítězného účastníka na náhradu nákladů řízení je totiž i významně podhodnocený (nepřesný) odhad ceny šetrnější, než když soud na určení ceny zcela rezignuje (viz nálezn. sp. zn. IV. ÚS 2688/15, bod 24).

26. Rozdíl mezi výší náhrady přiznané nalézacím a odvolacím soudem přitom činí v daném případě více než 85 000 Kč. Nejde tedy o bagatelní částku. Právě u takové disproporce jsou časové a finanční náklady vynaložené na ocenění předmětu sporu v zásadě přijatelné (např. znaleckým posudkem). Nelze tudíž přijmout úvahu, že by zjištění hodnoty znamenalo neúčelné náklady a nepřiměřené prodlužování sporu; pojem "nepoměrné obtíže" je třeba interpretovat restriktivně.

27. Vzhledem k právě uvedenému neobstojí závěr odvolacího soudu, že ve spise schází spolehlivý údaj o ceně věci a zjišťování hodnoty předmětu sporu by znamenalo neúčelné náklady a prodloužení sporu. Proto, aplikoval-li odvolací soud při určení tarifní hodnoty § 9 odst. 1 advokátního tarifu, aniž by pro to byly splněny zákonné předpoklady, nerespektoval příslušnou právní úpravu a porušil ústavně zaručené právo stěžovatelky na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu vlastnictví (čl. 11 odst. 1 Listiny).

V. b) Zákaz překvapivých rozhodnutí

28. Nedostatků ústavně konformního určení hodnoty věci bylo možné předejít, s čímž souvisí druhý důvod protiústavnosti napadeného výroku, kterým je jeho překvapivost.

29. Jednou z ústavních zásad spravedlivého procesu je princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí, resp. zákaz vydání překvapivého rozhodnutí. Podle judikatury Ústavního soudu jde o překvapivé rozhodnutí mimo jiné tehdy, nedostanou-li účastníci řízení příležitost vyjádřit se k odlišnému právnímu hodnocení [nález sp. zn. I. ÚS 777/07 ze dne 31. 7. 2008 (N 134/50 SbNU 181), bod 15]. Zákaz překvapivých rozhodnutí přitom neznámá, že by účastníci řízení měli vždy znát závěry soudu ještě předtím, než soud vynese rozhodnutí; znamená však, že účastníci řízení musí mít možnost účinně argumentovat ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí soudu spočívat [srov. nález sp. zn. I. ÚS 451/11 ze dne 11. 1. 2012 (N 8/64 SbNU 77), bod 15].

30. Účastníkům řízení má být zřejmé, které otázky jsou pro řešení věci relevantní, ať jde o otázky skutkové či právní. Je proto nezbytné, aby soud účastníky řízení poučil, že hodlá vycházet z jiné právní úpravy, jiného právního posouzení či jiných skutkových zjištění, než mohou účastníci řízení předvídat vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení [srov. nález sp. zn. I. ÚS 615/17 ze dne 10. 8. 2017 (N 148/86 SbNU 485), bod 31]. Obecně je možné, aby se odvolací soud při svém rozhodování nejen o věci samé, ale i náhradě nákladů řízení odchýlil od předchozího názoru soudu nalézacího a okolnosti případu posoudil odlišně. Změna právního názoru soudu sama o sobě není neústavní; to však jen za předpokladu, je-li řádně odůvodněna a soud i při novém rozhodování dodrží všechny standardy spravedlivého procesu, včetně zákazu překvapivého rozhodnutí [viz nález sp. zn. III. ÚS 1561/13 ze dne 3. 4. 2014 (N 52/73 SbNU 59)].

31. Má-li odvolací soud na otázku náhrady nákladů řízení jiný náhled než soud nalézací, aniž by se přitom skutkové okolnosti relevantně změnily, je povinen vytvořit pro účastníky procesní prostor, aby se mohli k dané otázce vyjádřit a uplatnit námitky a argumenty, které mohou rozhodnutí odvolacího soudu ovlivnit a s nimiž se odvolací soud musí ve svém rozhodnutí vypořádat; nedostojí-li tomuto požadavku, poruší účastníkově ústavně zaručená práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny [srov. nález sp. zn. I. ÚS 2456/13 ze dne 16. 9. 2014 (N 168/74 SbNU 451), nález sp. zn. I. ÚS 933/21 ze dne 30. 11. 2021 nebo nález sp. zn. II. ÚS 55/22 ze dne 24. 5. 2022] a vyjádřit se ke všem prováděným důkazům podle čl. 38 odst. 2 Listiny [viz nález sp. zn. II. ÚS 3257/21 ze dne 13. 6. 2022 nebo nález sp. zn. I. ÚS 1555/23 ze dne 19. 9. 2023, bod 19].

32. Ze shora předestřené popisu průběhu řízení se přitom podává, že stěžovatelka nemohla předvídat odchýlné rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení před okresním soudem, neboť ani žalovaní ve svém odvolání nic takového nenamítali [obdobně srov. nález sp. zn. I. ÚS 887/15 ze dne 15. 12. 2015 (N 213/79 SbNU 433)].

33. Pochyboval-li proto odvolací soud o hodnotě věci a - na rozdíl od okresního soudu - nepovažoval kupní cenu za hodnověrný údaj o hodnotě věci, měl na to stěžovatelku upozornit a poskytnout jí procesní prostor, aby mohla vznést tvrzení či označit důkazy, které by tyto pochybnosti rozptýlily, a to navíc za situace, kdy stěžovatelka po rozhodnutí odvolacího soudu nemá procesní nástroj, jímž by mohla své argumenty uplatnit. Vzhledem k rozdílu odměny určené nalézacím a odvolacím soudem přitom nelze případné prodloužení sporu považovat za neúčelné a odůvodňující aplikaci "zbytkového" § 9 odst. 1 advokátního tarifu, namísto preferovaného § 8 odst. 1 tohoto předpisu, aniž by stěžovatelce byl poskytnut procesní prostor obtíže spojené se zjištěním hodnoty věci překonat.

34. Protože odvolací soud neupozornil stěžovatelku na možnou změnu právního názoru oproti nalézacímu soudu a nevyzval ji k případnému doplnění jejích tvrzení a označení důkazů ke zjištění hodnoty věci, zatížil své rozhodnutí nepřijatelnou překvapivostí, čímž porušil její právo na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny).

VI. Závěr

35. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti stěžovatelky vyhověl a výroky II. a III. napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (ve znění opravného usnesení) podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil, neboť jím byla porušena ústavně zaručená práva stěžovatelky v čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny.

36. V dalším řízení bude úkolem odvolacího soudu, aby při přezkumu náhradově nákladového výroku nalézacího soudu postupoval v intencích tohoto nálezu. To znamená: bude-li mít odvolací soud - na rozdíl od nalézacího soudu - za to, že kupní cena neodpovídá hodnotě věci pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení ve smyslu § 8 odst. 1 advokátního tarifu, tak (a) zkoriguje hodnotu věci, určenou nalézacím soudem, vlastní odůvodněnou úvahou nebo doplněním dokazování; a (b) za tímto účelem vytvoří procesní prostor, aby se k této otázce mohli účastníci řízení vyjádřit a aby mohli označit důkazy k prokázání svých tvrzení.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)